

CRUISEN LANGS DE AMALFIKUST

Het Amalfitaanse schiereiland met z'n diepe ravijnen en unieke berg- en kustdorpen is het perfecte decor voor een miniweekje onversneden autovakantie. En het vulkanische miljonairs- en love-eiland Capri krijg je er als 'dolce' bovenop.

TEKST EN FOTOGRAFIE GERRIT OP DE BEECK

Vanuit 'A room with a view' valt de avond over Sorrento.

De verticale stad Positano: de structuur van dit kliffen-collectief is uniek.

Het door celebs en pseudo-celebs platgelopen love-eiland Capri.

Villa Cimbrone in Ravello, rustpunt voor estheten en kunstliefhebbers. Het ommuurde Moors-Siciliaanse landhuis beschikt over een grote rozentuin die uitgaat op de Ravello-piek, een natuurlijk panorama versterkt door een zwevend terras met spierwitte torso's.

Het vrijdragend Oneindige Terras versierd met marmeren renaissancebusten van Villa Cimbrone in Ravello.

Wie de Amalfitaanse kust rondtrekt, doet dat meestal in wijzerzin. Het is de drukste optie, maar je hebt een betere uitkijk op de panorama's, en rotsen in plaats van de ravijn naast je. Bovendien is het 'go with the flow'. De kustweg van Amalfi – die officieel bekend staat als de SS163 en in de volksmond als 'het Blauwe Lint' of 'Nastro Azzurro' – is slechts vijftig kilometer lang. De bouwopdracht kwam van Giuseppe, Napoleon Bonapartes oudste broer, en de werken werden voltooid in 1853. We kiezen vanuit Zuid-Pompeï even de E45 autoweg, om via Salerno de roemrijke bergweg 'Costiera Amalfitana' rond de Monti Lattari aan te vatten. Maar dat was buiten de zondagdrukte gerekend. Meegezogen in een gigantische harmonicafile bollen we in een uitgelaten zuiders sfeertje tot Amalfi. Daar worden we door druk gebarende carabinieri in zondagspak zonder boe of ba de ondergrondse parkeergarage Lunarossa ingestuurd. Oef, Jezus-Maria-Jozef, we hebben het gehaald, weliswaar met knokkels die witter zijn dan frisgewassen lakens. 't Moet zalig zijn om deze bloedmooie route zonder tegenliggers of overmoedige buschauffeurs te kunnen afbollen. Eigenlijk verdenken we de Italianen ervan dat ze een weg ontworpen hebben waar twee wagens net niet naast elkaar kunnen rijden. Amalfi is een markante nederzetting. Het stadje lijkt wel aan de steile hellingen te hangen, de zwaartekracht tartend alsof het elke minuut kan begeven. Amalfi ging in 1135 ten onder nadat Pisanen de stad hadden geplunderd. Dat zou hen geen tweede keer overkomen. Het ambitieuze vissersdorp groeide uit tot 's lands belangrijkste zeerepubliek, inclusief eigen munt en meer dan tachtigduizend inwoners. Business werd hét toverwoord, met exotische luxeartikelen zoals koffie en Byzantijnse tapijten als specialiteit. Die sfeer waart hier nog steeds rond: net iets te veel winkeltjes! Wie zich in Amalfi niet tot de obligate hoofdstraat Via Lorenzo d'Amalfi wil beperken, moet bergschoenen meenemen: al de rest is flink klimmen! Zeker niet onderschatten: de Valle dei Mulini is letterlijk adembenemend. Als beloning wacht een 'bella donna'-terrasje met uitzicht op de unieke voorgevel van de

Wie de Amalfitaanse kust via de SS163-bergweg rondtrekt, doet dat best in wijzerzin. Het is iets minder druk, je hebt een betere uitkijk op de panorama's en je hebt de rotsen in plaats van de ravijn naast je.

Duomo San Andrea, de belangrijkste bezienswaardigheid, die het bescheiden gelijknamige centrale pleintje met bravoure overklast.

Ravello: parel van de Amalfikust

Circa twintig kilometer bedraagt de afstand van het spierwitte, minimalistische Casa Angelina-hotel tot Ravello. "Maar dat kost je minimum een uur", lacht de conciërge. De man zal gelijk krijgen: vooral de laatste acht kilometers – waar de bergweg zo smal wordt dat er beurtelings verkeer via lichten georganiseerd wordt – zijn een kleine ramp. Het lijkt wel de processie van Echternach: twee kilometer vooruit, één kilometer terug. Bussen die de haarspeldbochten niet in één keer kunnen nemen, maken van het slingercircuit één grote 'misera'. Maar boven wacht de beloning. Het is een betoverende plek vol pleintjes, smalle straten, steile steegjes en een mengelmoes van architectuur. Het overdekte terras van Bar Calce op de Piazza Duomo serveert fantastische cappuccino en we genieten onder een staalblauwe hemel van een huwelijksstoet die zich vormt rond de trappen van de kerk. Opgesmukte dames met véél te hoge hakken roken nog snel een sigaret terwijl de heren in krijtstreep en opvallende das een dringend telefoontje plegen. Tipico. Alhoewel Ravello steeds in één adem met Amalfi

LEKKER TAFELEN

Onze tips:

AMALFI: Trattoria pizzeria San Giuseppe, Salita Ruggiero II (honderd meter van de duomo). IJs Savoia, Via Camera 2.

RAVELLO: Villa Maria: voor wie op het mooiste terras mét uitzicht wil eten. Een topper, maar uiteraard wat duurder. www.villamaria.it

POSITANO: Restaurant Max is een klassieker. Huiskamersfeer onder familie (Via dei Mulini). www.ristorantemax.it

SORRENTO: Enoteca 'The Garden' is een klein geheim voor de authentieke la mama-keuken en de lokale wijntjes (Corso Italia 52). www.thegardenrestaurant.it

Dé grote klassieker is O'Parrucchiano, waar sinds 1868 god en klein pierke neerstrijkt voor de onvervalste Italiaanse keuken én sfeer. Het historische restaurant bestaat uit immense serres in trapvorm en een lommerrijke tuin. Lijkt bij momenten op een kleine eetfabriek, maar de massa Italianen én de immense menu- en wijnkaart maken het toch een aanrader (Corso Italia 71). www.parrucchiano.com

CAPRI: La Savardina da Edoardo: slow food onder de citrusbomen. Via Lo Capo 8. www.caprilasavardina.com

Pasta zoals het hoort in de Villa Maria te Ravello.

en Positano wordt genoemd, is het een vreemde eend in de bijt: het ligt namelijk niet op zeeniveau, maar 350 meter hoger in de bergen. Het dorp was ooit het typevoorbeeld van een niet-inneembare Romeinse kolonie, hoog boven het vissersgepeupel, omgeven door stadsmuren en natuurlijke rotspunten. Vandaag is het een slenterdorp met fascinerende smalle steegjes, maar vooral twee imponerende villa's. Absolute topper is Villa Cimbrone, rustpunt voor estheten en kunstliefhebbers. Het ommuurde Moors-Siciliaanse landhuis beschikt over een grote rozentuin met verhoogde priëlen, die uitgeeft op de Ravello-piek, een natuurlijk panorama versterkt door een zwevend terras met spierwitte torso's, vijfhonderd meter boven zeeniveau. Deze belvédère, ook wel het Oneindig Terras genoemd, is legendarisch. Een Britse Lord zwoer er ooit de mooiste plek op aarde van te maken en inviteerde prompt de literaire fine fleur van die tijd, waaronder Virginia Woolf. Ook Dali deed er inspiratie op, recenter was auteur Gore Vidal er vaste klant en Greta Garbo ontmoette hier stiekem haar minnaar. Toen de Lord stierf, deed de verloedering snel zijn intrede maar sinds een lokale familie het domein kocht, ligt alles er weer netjes bij. "De villa fungeert sindsdien ook als discreet hotel waar je in de originele frescokamers kan logeren", zegt het ticketmeisje dat ons zes euro aanrekent 'om de tuin te onderhouden'. "U begrijpt wel." Maar we mogen de hele dag blijven, net zoals alle poëten en artistieke zielen, mijmerend uitkijkend over de Golf van Salerno en besluiten zoals de Amerikaanse auteur en Nobelprijswinnaar John Steinbeck neerschreef: "Een droomplek die onwerkelijk aandoet wanneer je er bent, maar verleidelijk echt is wanneer je bent vertrokken."

Positano: de verticale stad bij uitstek

Manoeuvrerend door het jachtige verkeer van de kustweg bedenken we alweer hoe geweldig dit baantje zonder auto's zou zijn. Er overvalt ons een retrogevoel. Eigenlijk hunkeren we naar vintagesfeer, zoals Matt Damon in de film 'The Talented Mr. Ripley', waar hij zich in het denkbeeldige Mongibello – een stad gebaseerd op Positano – steevast per Vespa verplaatste. De popularisering van de auto is echt geen goede zaak geweest voor Positano, een buitengewoon fotogenieke stad die de perfecte ansichtkaart benadert, maar bijgevolg parkeertechisch ook buitengewoon duur is. Opnieuw Steinbeck: "Positano hakt erin." Hoe dan ook, Positano is een sprookjesachtig gehucht dat, nog veel meer dan Amalfi, verbazingwekkend verticaal opgetrokken is. Het sowieso al beperkt toegelaten verkeer slingert zich de klok rond, colonnegewijs rond beide heuvels, schurkend tegen de rotsen en de wandelaars. Fileleed is hier een beschavingsziekte. Hoe negatief dat ook mag klinken, het pastelkleurige (paars, oranje, oker... noem maar) plaatsje is al decennialang de Hof van Eden voor beroemdheden en cultuurreizigers. Ooit was het een onooglijk vissersdorp met een arme bevolking. Vandaag is het een steeds uitverkochte bestemming. "But... there is no chance of a huge tourist invasion here, simply because there isn't room for one", luidt de logica

Amalfi is de grootste en oudste stad aan de gelijknamige kust. Tussen de negende en twaalfde eeuw was de republiek op het hoogtepunt van haar handelsmacht. De stijlvolle architectuur én het overaanbod van winkels (citroenen als lokale kaviaar, verser dan vers) roept nog steeds die koopmansgrandeur op.

'Overdressers' drinken in Amalfi op de terrassen voor de imposante Duomo terwijl de hulpjes hun Louis Vuitton-koffers aan boord van de jacht versleuren. De Amalfitaanse kust bulkt altijd van het 'schoon volk'. Flaneren is de boodschap.

Het idyllisch gelegen Hotel Il San Pietro di Positano is zo gebouwd dat het letterlijk gedeeltelijk in de rotswand verdwijnt. Het apero-terras met een panorama van 180 graden is legendarisch.

van de krantenboer. Vierduizend inwoners, één straat, meer dan honderd hotels. Positano heeft dan misschien door de popularisering van het georganiseerde toerisme wat van zijn authenticiteit – en onschuld – verloren, wanneer we vanop de invalsweg het dorp aanschouwen, weten we meteen waarom we hier zijn. Magnifico! De structuur van dit kliffencollectief is uniek, best te vergelijken met de miniaturdorpjes die naast speelgoedtreintjes gebouwd worden. Dit is een triomf van menselijke vindingrijkheid. Welke richting je ook kiest, uiteindelijk brengen eindeloze reeksen trappen je – zoals in alle Italiaanse dorpen – tot de Duomo, en het nog wat lager gelegen zwarte zandstrand. De drukte en de beperkte oppervlakte maakt het niet de ideale plek om te zonnen, maar met de rug naar de zee krijg je wel een indrukwekkend perspectief voorgeschoteld. Van hieruit zie je de Positano-blokkendoos op z'n best. Al zal ook de zee niet teleurstellen. Volgens de Griekse mythologie zongen de sirenes zo mooi op Li Galli, de rotsachtige uitstulping vlak voor de kust van Positano, dat Odysseus de oren van zijn bemanning en van zichzelf dichtstopte met was en zichzelf vastbond aan de mast om aan hun verleiding te weerstaan.

Populair Sorrento

Wie 's middags met de wagen Sorrento in wil, zal de duimen moeten leggen! Dan wordt de stad deels autovrij gemaakt en overgenomen door de scooters. De gemotoriseerde tweewielers flirten er macho met de vierwielers. Rijden we of verzuipen we? We gaan ten onder aan de versnellingsbak.

Geen twijfel: de scooter wint! Ondanks de palissades en vele Grand Hotels zal niemand ontkennen dat deze wat grotere stad bijzonder druk kan zijn. Dat is bekend uit liederen en literatuur, en het is al een verblijfsvakantieoord sinds de achttiende eeuw. Anno 2012 doen de massa cruisetouristen daar nog een schepje bovenop. Toch hebben de oude straatjes, en vooral de visserswijk, nog niet zoveel van hun charme verloren, al moet je dan wel de geijkte paden van de tourgidsen handig ontlopen. Die nemen immers hun vooral Amerikaanse cruisegeangers op sleeptouw langs steevast dezelfde route; onmiddellijk naar de artisanale limoncello-huizen, voor dat citroenlikeurtje dat verrassend hard kan aankomen. Nu, eigenlijk is het pure alcohol met een smaakje. Een ander Sorrentijns fenomeen: de huwelijken. De stad bulkt van de kleine kerkjes en die zijn allemaal gegarandeerd maanden op voorhand volgeboekt. "Alleen al de Britten tekenen hier voor vijfhonderd huwelijken per jaar", schrijft Nino Miniero, directeur van de lokale toeristische dienst, in het voorwoord van een stadsfolder. Wandelend door de oude stad aanschouwen we de ganse namiddag, non-stop, huwelijken. Maserati's, Alfa's en Lancia's – al dan niet ingehuurd – rijden af en aan met bruiden en schoonmoeders. In alle hoeken van de stad hoor je claxongetoeter. Cabrio's met snelle Italianen, de haren gestijld, maar verantwoord in de war, verbaal op scherp. We zien bij momenten meer avondkledij dan shorts onder de Italiaanse zon. Bij valavond nestelen we ons op het terras van Hotel Excelsior Vittoria, waar onder meer Sophia Loren en Pavarotti destijds ontelbare filmtakes draaiden. Het

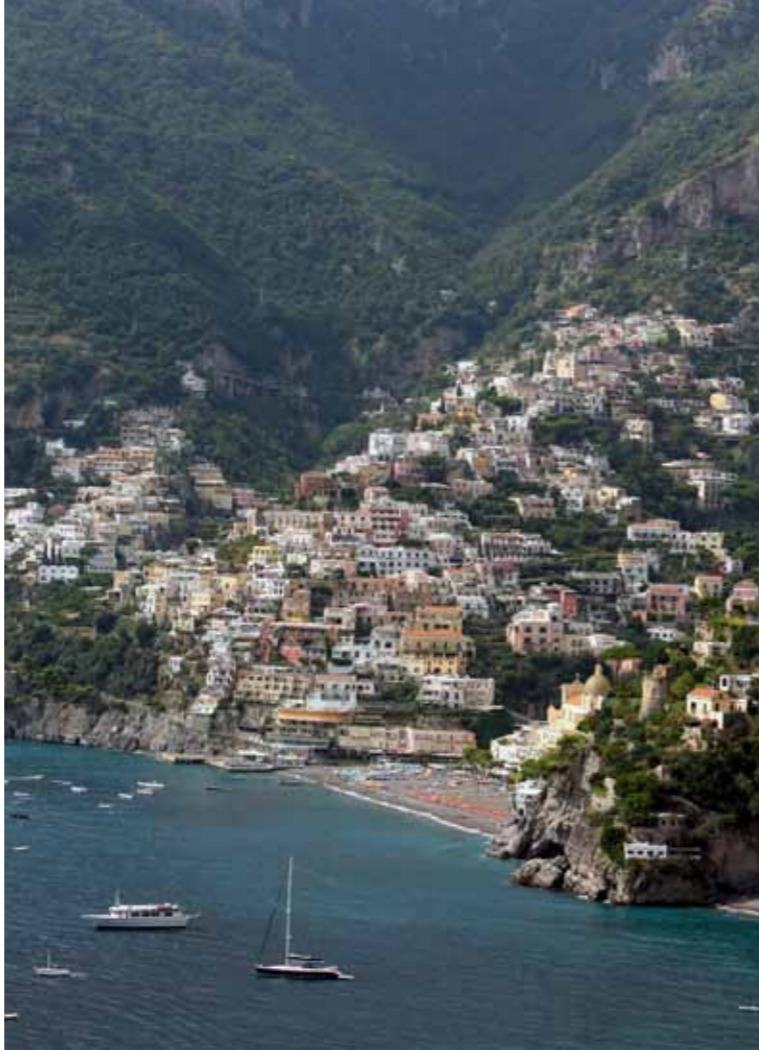

Een oldtimer Fiat 500-cabrio, toeristische hotelspeeltje in Positano.

historische hotel, niet meer dan een riante patriciërs woning met tuin, geniet de reputatie 'the best Grand Hotel in town' te zijn. Alleen al het aperitivo-terras met prachtig uitzicht verdient een ster. In de luwte van de oude cipressen drinken we een glaasje gekoelde limoncello, ver weg van alle piazza-drukke met wildgebarende agenten en dito chauffeurs die om het grote gelijk strijden. Met oogverblindend zicht op de baai bedenken we: als Sorrento een land zou zijn, had het zeer waarschijnlijk een vlag in blauw-en-wit-schakeringen, de kleuren van de zee en de lucht.

Capri... c'est fini!

Città del dolce far niente, zo doopte keizer Augustus destijds Capri. Wie de mondaine bergstad van het heilige nietsdoen wil bezoeken, moet daarvoor de jetty-boot in en heel even de Tyrrheense Zee op. Sorrento is de logische vertrekhaven: linea recta amper vijftwintig minuten varen aan een dure halve euro per minuut, per persoon. Het is heet en druk wanneer we op het legendarische eiland in de Marina Grande aan wal springen. Het gros van de medereizigers duikt meteen een andere boot in, onderweg naar de Grotta Azurra, een sprookjesachtige rots waar het zeewater een vreemdsoortig blauwe kleur aanneemt. Het is een van de 65 grotten van het eiland, maar deze behoorde luidens de lokale geschiedenis toe aan Tiberius, groot liefhebber van

Positano: amper acht vierkante kilometer groot, één straat, maar een massa kapelletjes.

spookachtige eenzaamheid. Capri is altijd de verblijfplaats bij uitstek van het 'turismo nobile' gebleven. Dat was al zo toen de iconische Fiat-baas Agnelli hier kwam pronken met Jackie Kennedy, zij het achtervolgd door paparazzi. En dat is deze zonovergoten ochtend nog steeds zo wanneer immense yachts met immatriculatievlaggen uit de Bahama's sierlijk het zeegat kiezen, geëscorteerd door de geur van ontkurkte champagne en met oogverblindend kleine bikini's op het bovendeck. Maar hoe decadent en glamoureuus ook, wanneer we Paulo, chauffeur van de ultieme cabrio-taxi wenken om ons naar Capri 'downtown' te rijden, blijkt het plots een eenvoudige plek. De lieve chauffeur wrijft met een stukje keukenpapier nog snel de zetel van z'n presidentieel Fiat (37 jaar oud, kilometers ongekend, want de teller is stuk) schoon. Met de glimlach. Kleineerders omschrijven Capri wel eens als 'een rots met dure cafés en poepchique winkels waar shop-till-you-drop de hoofdactiviteit is.' Dat klopt, en daar komt het gros van de blitzbezoekers ook voor: even snuiven van het St-Tropez van Italië. Waarom hebben de duurste merken hier hun boetieks? Waarom zijn hier zoveel luxehotels op enkele vierkante kilometers? Meerwaardezoekers beweren dat er een ander Capri bestaat: Anacapri, het kleinere en hoger gelegen broertje. Voor de weg in 1877 werd aangelegd, was dit inderdaad een geïsoleerd bergdorp. Nu is het nog steeds pretentiozeler dan de rest van het eiland, maar ook

Een Sorrentijns fenomeen zijn de glamoureuze huwelijken. De stad bulkt van de kleine, romantische kerkjes en die zijn zeer regelmatig allemaal uitverkocht.

hier is de luxewind langzaam maar zeker te dikwijls overgevlogen. Geen nood, er is een cultureel alternatief. We bezoeken de Villa San Michele, woonhuis annex museum van de Zweedse dokter Axel Munthe. Geboren in 1857 studeerde hij in Frankrijk en reisde hij in 1884 naar Napels om er te helpen bij het bestrijden van de pest. In 1893 werd hij privé-arts van kroonprinses Victoria van Zweden. Dat mondde uit in een relatie en het koppel trok zich terug op Capri. Victoria stierf in 1930, Dokter Munthe in 1949. Munthe was zich met de jaren meer met literatuur gaan bezighouden en schreef ook veel over het leven op z'n geliefde Capri. Over zichzelf pende hij neer: "Ik was geen goed dokter, maar een succesvol dokter." Naast het museumaspect willen de reizigers vooral z'n tuin bezoeken, een juweeltje dat uitloopt op een pergola die hoog boven de zee uittorent. Omdat één ritje met de taxi der taxi's al duur genoeg was, besluiten we om met het openbaar vervoer terug naar de haven te bollen. We komen in een piepkleine stadsbus terecht waar de chauffeur – om z'n hoofdzakelijk Franse gasten te plezieren – de wereldhit 'Capri c'est fini' van Hervé Vilard uit 1965 loeihard uit de boxen laat galmen. Gecharmeerd door de meezinger – er werden meer dan 2,5 miljoen exemplaren van verkocht – lippen we mee terwijl buiten langzaam de zon ondergaat. 'Capri, c'est fini, et dire que c'était la ville de mon premier amour...'

Het woonhuis annex museum van de Zweedse dokter Axel Munthe op Capri.

Het spierwitte Casa Angelina Hotel: klasse!

AMALFI PRAKTISCH

De Amalfi- en Sorrentijnse kust vormt een van de mooiste hoekjes van Italië. De groten, rijken, maar ook creatieven der aarde hebben het tot hun speelplek verkozen, maar het is ook het toneel geweest van enkele grote natuurrampen en vreselijke menselijke ellende. Deze reis rond het Amalfitaanse schiereiland duurde vijf dagen, een logische timing. Wie langer wil reizen, kan deze buurt perfect combineren met een citytrip in Napels. Wie niet zelf wil rijden, kan er met trein en lijnbus vanuit Napels geraken, maar je zal geduld moeten oefenen. De CITA-bussen rijden niet dikwijls en zitten steeds overvol.

KLIMAAT

In principe altijd mooi weer van mei tot oktober. De winters zijn fris en dikwijls onaangenaam. Topperiodes zijn juni en september. In Capri is juli en augustus de duurste periode. Ochtendmist en een felle bui behoren het jaar rond tot de mogelijkheden.

ERHEEN

GRANDE vloog met Alitalia naar Rome. Er zijn drie vluchten per dag, aan boord geniet je nog van een gratis hapje en drankje. Info & tarieven (instapprijs: 95 euro voor een heen-en-terugticket, alle taksen en full service inbegrepen): www.alitalia.com

TRANSPORT

Sunny Cars biedt huurwagens all-in aan onklopbare prijzen. Een categorie AB (Fiat Punto) kan vanaf 39 euro per dag, taksen en verzekering inbegrepen. De tarieven zijn volledig all-inclusive, zonder eigen risico en inclusief 'glas-bandenbodem'-schadedekking. Zorgeloos autohuur dus. Reservatie bij de reisagent of www.sunnycars.be.

ONDERWEG

Parkeren doe je overal liefdevol oneerbiedig langs de weg. Geen angst, er wordt gevebaliseerd noch weggesleept, of je zou de garage van de polizia municipale moeten blokkeren. Naar Capri? Snelle boten vanuit Sorrento van 's morgens vroeg tot zonsondergang. Vijfentwintig euro per persoon voor een heen-en-terugticket. Wie met de typische stretch cabrio-taxi naar downtown Capri wil, betaalt minimum twintig euro one way. Onderhandelen heeft geen zin, het is een vaste prijs. Met de kabelbaan kost dit drie euro per persoon. De roemrijke rode Fiat van Paulo De Gregorio heeft geen vaste tarieven. Liefst verhuurt hij per uur, maar als er weinig werk is, wil hij wel de heuvel op. Wij betaalden veertig euro.

OVERNACHTEN

Casa Angelina (tussen Amalfi en Positano): ooit waren het vier oude visserswoningen, nu het enige designhotel van het schiereiland en een ideale uitvalsbasis. Spierwit decor met minimalistische kamers. Top dakrestaurant, intiem zwembad en zonneterrassen. Parking, binnen-zwembad en sauna. Aanrader voor trendy reizigers! Instapprijs: 265 euro voor twee, inclusief ontbijt. Grand Hotel Angiolieri: Mooie villa op de ruïnes van een huis dat ooit aan de Romeinse consul Cicero zou hebben toebehoord. Drastisch gerenoveerd, alle comfort, discreet zwembad, top-restaurant met terras én ondergrondse parkeergarage. Situeert zich acht kilometer buiten Sorrento. Vanaf 134 euro voor twee, ontbijtbuffet inbegrepen. Deze hotels zijn terug te vinden in de brochure van touroperator Caractère, dé specialist voor charme-adresjes. www.caractere.be Reserveren via de reisagent.